

Хоторн не обърна внимание на думите му.

— Имаме много неща да обсъдим.

За първи път погледът на Тея се премести върху онова, което той държеше в ръката си. Торба от зебло. От която капеше кръв.

Тордж също я забеляза.

— Лоши новини?

Един мускул на челюстта на Хоторн потрепна.

— Новините винаги са лоши.

— Казвай.

— Идвам от Разорените острови — започна той с тих и дълбок глас. — Там убих няколко сенчести привидения. Възнамерявах да се върна веднага в замъка, за да докладвам, но някаква твар от кораловите рифове преследва кораба ми по целия път покрай брега, затова я отведох на запад към Булото, докато...

Той млъкна внезапно и хвърли торбата към Тордж.

— Докато не се натъкнах на привидение прекалено близо до Тезмар.

С отвращение Тордж издърпа нещо черно и капещо от торбата.

Тея едва не повърна.

Сърце.

— Където има едно, има и повече — предупреди Хоторн. — Имам още две такива в друга торба. В Булото има все повече разкъсвания. Все повече от тази измет преминава и ще става по-зле.

— Фуриите да са ни на помощ — промърмори Тордж.

Хоторн се изсмя мрачно:

— Фуриите не помагат на никого.

В момента, в който го изрече, вдигна поглед и по гръбнака на Тея пробягаха тръпки, а през вените ѝ сякаш премина светкавица.

Зелените ѝ очи срещнаха сребърния поглед на печално известния Боен меч през храстите.

Сърцето ѝ спря да бие, тялото ѝ се вцепени.

Погледът му сякаш прониза душата ѝ.

Хоторн примигна бавно и се обърна към спътниците си:

— Има и още, но няма да говоря за това тук.

— Какво искаш да кажеш с това „тук“? — сопна му се Верник. — Нали в това бе цялата шибана идея...

— Не тук — повтори Хоторн, хвана юздите на коня си и без да поглежда повече в посока на Тея, поведе останалите към черната планина.

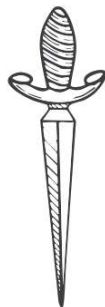
Коленете на Тея окончателно омекнаха, а ръцете ѝ се разтрепериха. Беше е видял. Хоторн я беше видял и не бе казал нищо... *Защо?*

Насили се да се изправи, а в главата ѝ мислите продължаваха да се въртят объркано. Когато се увери, че Бойните мечове са си заминали, хукна към тясната камениста пътечка, водеща обратно към крепостта. Камъкът на съдбата ѝ блъскаше гърдите ѝ като боен барабан, докато се препъваше нагоре по скалите и надолу по зъберите, покрай дебелиите стени и портата, чак до вратите на северната кула. Втурна се вътре задъхана, най-накрая далеч от вятъра и дъжда. Докато изстискваше водата от бронзово-златистата си коса, отдели момент да осмисли какво се бе случило, какво бе видяла и чула.

Истина беше.

След години отсъствие, Уайлдър Хоторн се бе завърнал в Тезмар и носеше със себе си сърца на чудовища.

ГЛАВА 2

– **Б**езразсъдна глупачка – изсъска сестра ѝ Елврен в секундната, в която Тея спря пред нея на площадката на горния етаж.

Тея посрещна намръщения поглед на Врен. Двете с нея имаха еднакъв цвят на очите – необичайно зелено, както и сходни тъмни и подчертани вежди. Обикновено Врен използваше своите, за да ги свъсва, когато хока Тея. Имаха и еднакви бронзови кичури в косата, макар че тези на Тея бяха с по-златист оттенък заради повечето време, прекарвано на открито. Бяха двете страни на една и съща монета, но докато Тея бе с по-изсечени черти и по-мускулеста, Врен бе по-нежната и по-красивата. Двете десетилетия живот в крепостта само бяха потвърдили всеизвестния факт: съдбата се усмихва на тези с красиви усмивки и рокли, а не на онези със счупените нокти и прокъсаните панталони.

В момента обаче всеки нюанс от деликатната същност на Врен се бе изпарил, докато теглеше Тея по-далеч от останалите и ѝ сваляше прогизналото наметало, като отчопляше поголемите парчета засъхнала кал.

Тея отблъсна ръката ѝ, вече достатъчно раздразнена.

– Спри! Аз съм по-голямата, би трябвало аз...

Врен подигравателно изсумтя.

– Тея, ти си един от онези редки случаи, в които се доказва поговорката „Не питай старило, а патило“.

– В такъв случай си късметлийка, че съм наоколо, за да изпъкнеш на мой гръб. Спри да се оплакваш.

Врен поклати глава и кокът ѝ се разлюля, след което подаде на Тея няколко пергамента, които тя пое с гримаса. Още женска работа. Отрови и отвари, а не мечове и кръв. Поредната причина да проклина законите и да мрази пророчеството, от което бяха учени да се страхуват.

*В сянката на рухналото царство,
застанала на бурята в омото
дъщерята на мрака с една ръка
меча си ще завърти, а с другата ще сее смърт.*

*В края на времето
небесата черни ще станат,
Булото ще падне и приливът назад ще тръгне,
щом види острието ножницата да напуска.*

И изгревът ще дойде с огън и кръв.

Преди двадесет години, след като смъртоносното пророчество било изречено, жените били принудени да предадат оръжията си. Тея, едва четиригодишна по онова време, бе станала донякъде свидетел, наблюдавайки иззад решетките на мазето как жените бясно негодуват, че са лишени от правото си да бранят средните кралства.

Това не я бе спряло да носи кинжал.

Нищо не би могло да я спре.

Вниманието ѝ се насочи към коридора, където се намираше стаята с трофеите. Дори вече пораснала, изпитваше копнеж и силно желание да влезе вътре и да чете имената на героите. Талемир Скореча – Бойният меч, наричан „Принцът на сърцата“, останал непобеден при схватки с два меча, който според легендите изтръгнал повече сърца от гърдите на чудовищата от всеки друг.